

Eerst wierp Agatha dit aanzoek natuurlijk ver van zich en zij wilde er niet van hooren, zoolang er nog eenige hoop op uitredding was. Haar kracht was evenwel na de uitspraak van den Hoogen Raad gebroken. Half een kind nog, al hadden de omstandigheden haar tot vrouw gerijpt, sinds 6 Sept. geplaagd, bedreigd, buiten alle verkeer gehouden, was zij der wanhoop nabij. Vrij mocht men Willem Swanenburgh zoo zwart mogelijk bij haar afschilderen, aan zijn slechtheid geloofde zij geen oogenblik. Maar haar vertrouwen in een vereeniging met hem was geschokt. Zij had niet het geloof, dat bergen verzet en zij zag niets voor zich dan lange jaren te moeten zuchten onder de voogdij van hartelooze menschen. Met klem en overtuiging hadden haar voogden haar aan het verstand gebracht, dat er een smet op haar rustte en een nieuw huwelijksaanzoek bijna tot de onmogelijkheden zou behooren. En in haar arm, verward hoofd kiemde langzamerhand nog slechts ééne gedachte: hoe te geraken uit de macht harer voogden. Om dat doel te bereiken bleef een huwelijk wel de eenige uitkomst. En toen het nu vaststond, dat zij den man, dien zij liefhad, toch niet zou krijgen, was het haar volmaakt onverschillig, wien zij trouwde. Van liefde was ditmaal natuurlijk geen sprake; het was eenvoudig een overeenkomst, waarbij de bruijom tegen betaling zijn naam en de positie van gehuwde vrouw aan de bruid gaf. De laatste dacht, dat het in elk geval gemakkelijker moest zijn den vreemden man te gehoorzamen, die haar nimmer leed had gedaan dan voogden, die haar levensgeluk verwoest hadden. Wat zijn motieven waren, liet haar koud. Jasper was het alleen te doen geweest om haar geld. Willem Swanenburgh wilde, tenminste volgens haar voogden, uit even onedele beweegreden een huwelijk met haar door-drijven en zij maakte zich thans volstrekt geen illusies, dat Willem van Nimmegen haar zonder bruidsschat ten